

Sygn. akt IV CZ 162/03

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Filomena Barczewska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

SSA Barbara Kurzeja

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko N. S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 21 stycznia 2004 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 października 2003 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 14 października 2003 r. odrzucił kasację powódki od wyroku tego Sądu z dnia 31 stycznia 2003 r. bowiem wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wskazanej w art. 392¹ § 1 k.p.c. kwoty 10 000 zł. Wprawdzie skarżąca określiła tę wartość w kasacji na kwotę 10 500 zł, ale w pozwie została podana wartość przedmiotu sporu w kwocie 8 500 zł, co znajdowało uzasadnienie w treści dołączonego do pozwu aktu notarialnego z dnia 31 maja 2001 r.

W zażaleniu powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia podnosząc, że w kasacji podała rzeczywistą wartość przedmiotu zaskarżenia choć inną niż w pozwie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach o prawa majątkowe przepis art. 392¹ § 1 k.p.c. wiąże dopuszczalność kasacji z wartością przedmiotu zaskarżenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalone należy uznać stanowisko, iż wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu (por. np. tezę drugą postanowienia z dnia 18 grudnia 1996 r. I CKN 28/96 OSNC 1997, z.4, poz. 42, czy uzasadnienie postanowienia z dnia 19 lutego 2002 r. IV CZ 240/01 - nie publ.). Oznacza to, że wartość przedmiotu sporu określona przez stronę powodową przy wszczęciu procesu, nie zakwestionowana przez stronę przeciwną, ani nie sprawdzona przez Sąd I instancji w trybie art. 25 § 1 i 2 k.p.c. obowiązuje strony w dalszym toku postępowania, chyba że nastąpi rozszerzenie powództwa. Dokonując nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 26 maja 2000 r. (Dz.U. Nr 48, poz. 554) ustawodawca wprowadził w art. 368 § 2 k.p.c. wskazania co do sposobu określenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Wyraził przy tym wprost zasadę stałości wartości przedmiotu sporu oraz zakaz jej przekraczania przy przechodzeniu sprawy do

wyższej instancji, chyba że strona powodowa rozszerzyła powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie.

W niniejszej sprawie powódka w pozwie określiła wartość przedmiotu sporu na 8 500 zł.

Uwzględniając powyższe Sąd II instancji władny był przyjąć, iż wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 8 500 zł, a ponieważ nie przekracza ona progu określonego w art. 392¹ § 1 k.p.c. ocenić, iż kasacja jest niedopuszczalna. Wskazana w kasacji wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę wyższą niż wartość przedmiotu sporu nie była bowiem wiążąca dla sądu drugiej instancji i nie miała wpływu na kwalifikację sprawy jako „kasacyjnej” (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1997 r. II CZ 118/97 nie publ.).

W tym stanie odrzucenie kasacji przez Sąd II instancji z powołaniem się na treść art. 393⁵ k.p.c. jest w pełni uzasadnione. Skarżąca nie przytoczyła żadnych argumentów podważających rozumienie i zastosowanie art. 392¹ § 1 k.p.c., nie wykazała też naruszenia art. 393⁵ k.p.c. nakazującego odrzucenie kasacji niedopuszczalnej.

Z omówionych względów zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu stosownie do art. 385 k.p.c. w związku z art. 393¹⁸ i 393¹⁹ k.p.c.

kc

er